

KORONA VIRUS NA POHODU

Epidemija, pandemija se je pojavila, razširila med nas.

Čeprav je nema, kriči na ves glas.

Strokovnjaki opozarjajo, zdravniki zdravijo,
medicinske sestre strežejo, varnostniki pazijo.

Čeravno ni Pust, skoraj vsi maske nosimo.

Nismo skregani, pa se le od daleč gledamo.

Radi se imamo, a se ne objemamo.

Zakaj tako, vsi vemo.

Roke si umivamo in razkužujemo,

s prijatelji se ne družimo.

S tem drug drugemu pomagamo,
nič se ne sprenevedamo.

Če bomo skupaj držali,

nasvete poslušali,

bomo ta nevarni virus zajezili

in se ga znebili.

NA PEČINI

Na robu strme pečine je stalo dekle,

lahen vetrič ji je mršil lase.

Tja je prišla, da bi si misli zbistrila,

ampak, kaj kmalu je ugotovila, da se je še bolj oddaljila.

Nešteto razlogov ima, da bi rekla ja

in več kot nešteto, da reče ne.

Jutri se odloči,

kaj naj odgovori in kaj stori.

Že predolgo se obotavlja,

to mora urediti, težkega bremena se rešiti.

Ni lahka naloga,

njen jaz je ne uboga.

Pečina jo izziva, poguma nima,

le eno jo zanima.

Vonj po morju, ki ga jutranji veter prinese v sobo vsak dan

In nevihte, ki jezno mečejo valove ob pečine.

Razmišljanje o tem piše nepozabne spomine,

vendar prav vse, enkrat mine.

ŽIVLJENJE

Življenje je kot žarki sonca,
čudovito kot mesečina,
edinstveno in neponovljivo kot so utrinki.

Sonce zmore vse, nobena gora ni previsoka,
nobena težava nepremagljiva,
vsako življenje je neprecenljivo. Življenja so tudi ranjena srca.

So tudi solze, vrata, ki se vedno znova zaprejo,
pogled, ki odpušča in besedica oprosti.
Ogenj v najinih očeh je ugasnil in nadomestila ga je žalost.

Življenje pa gre naprej.
Brezupu se ne preda

PLES Z USODO

Sonce, tista velikanska, vrela krogla,
bledi iz rumene v rdečo,
nato pa vijolično,
ko se spušča po horizontu.

Plesala je z usodo pod zvezdami,

Čustva so ji stresla telo.
Le kaj se dogaja v njenih mislih,
da jih skuša umiriti?

Njeno olajšanje je izginilo,
kot risba na pesku,
ki jo odnese val.
Kako zelo ji je žal.

OMAMNA VONJAVA ZAVAJA

V tvojih rokah čaša vina,
je čaša grenkega pelina.
Vse hudo v njem je ujeto,
moli, da opravičilo bo sprejeto.

Misli niso jasne,
besede le polglasne.
Zmeda je popolna,
srce in duša, žalosti polna.

To je strup, ki vse obrača,
enkrat vse se plača.
To je stvar, ki jezik razveže,
niti dve besedi pravilno ne poveže.

Vse narobe gre,
čudno stanje je,
misli še dolgo se ne zbistrijo,
oči mižijo.

Omamna vonjava zavaja,
odločitev ni prava.
In ko je vsega zadosti,
je konec radosti in modrosti.

NEUČAKANI DOJENČEK

Nisem se še rodil, pa tako rad bi že na svetu bil.
Tukaj zelo malo je prostora,
občutim, da je moja mama, dokaj stroga.
Do sebe, tudi do mene.

Ima dieto, mleko mora biti posneto,
izogiba se preslani hrani in premočni pravi kavi.
Hodi na preglede, upošteva zdravnikove nasvete,
z drugimi mamami, ima razne posvete.

Naveličal sem se že čakati,

vem, da je moj rojstni dan, tik pred vrati.

Razmišljam, kako naj opozorim,
da je skrajni že čas, da se rodim.

Narava za vse bo poskrbela,
luna stvar pospešila, babica ukrepala.
Ko bo nared za moj prihod,
doma popoln bo odklop.

Zdaj malo še razgrajam, ko se umirim, moči dobim,
svojo družino, neznansko razveselim.
Malo mi je še hladno, pa ni tako hudo.
Pozdravljeni zemljani, spet bo eden več med vami.

DOJENČEK KLIČE BABICO

»Babica hitro, hitro pridi. Sem dojenček in se mi na svet mudi.
Tukaj je postalo tesno in tako zelo temno.
Kot da mi primanjkuje zraka, sam pa ne zmorem niti koraka.
Nimam moči, res se mudi.

Kadar obujam spomine, mi na misel šine.
Pogovarjali so se že z menoj, ko so zame zvedeli, takoj.

Poslušal sem prijetno glasbo, včasih hrup, zaznal sem tudi obup.

Ob vsem tem sem pa rasel.

Zdaj sem že velik, skrajni je čas za premik.

Premik, da mi pomaga, a prosim nežno, da mama ne omaga.

Končno se je babica prikazala in že je nasvete dajala. Zdaj, zdaj se bo prikazala moja glava.

Sem še nebogljjen, res mora biti kdo pri men .

Že čutim da se nekaj dogaja; babica me nagovarja

in spodbuja mamo, skoraj ga že imamo. In tukaj sem že.

Oči še ne morem odpreti, preveč močno se sveti.

Na ves glas zakričim: " Saj živim!"

Kako so čudni ljudje,

jokajo in smejejo se hkrati.

Vsi me občudujejo,

tudi tisti, ki so čakali pred vrati.

Silva Mohorčič